

Kdo bi si mislil . . .

Ko je vstal ono jutro po Velikem Šmarnu Oplotarjev Tonček, gotovo ni slutil, kaj se mu bo vse še pripetilo tisti dan. Mati so ga trdo premikastili, da se je zavedel na postelji, pa je menda v naglici z levo nogo vstal; zato je bil tako nesrečen tisti dan. „Menda“, pravimo, ker Tonček ne verjame na kaka znamenja, ampak vé, da je človek sam svoje sreče kovač.

S trudom je torej vstal in mencaje oči se umival na koritu. Vzel je s seboj mašno knjižico, ker je imel lepo navado, da je na paši opravljal svojo jutranjo molitev. Saj sicer je bil prav priden ta Oplotarjev Tonček, samo malce preveč živ je bil, pa se mu je večkrat namerila kaka nesreča.

Odvezal je lisko in čado in ju gnal v log past. Dotlej je še vse šlo dobro; od tu se je pa nesreča začela. Komaj se je ustavil na pašniku, usedel na kamen in jel brati jutranjo molitev, že je bila liska v sosedovem fižolu. Megleno je bilo, da ni daleč videl, ali pa je bil preveč brezskrben. A ni bil dolgo.

Na uho mu je jelo udarjati vpitje, in kmalu pri-drvé sosedov stric po tujem hlepečo lisko k prestrašenemu Tončku. Vedel je, da bo polom doma in pri sosedu, če še ne bo kaj hujšega. Lahko namreč sosedovi naznanijo županstvu, in Oplotarjevi bodo morali škodo plačati. Zbegan po tej nesreči, je zagnal svoji kravi na drugo stran pašnika. Sklenil je bolj skrbno paziti na to nagajivo lisko. In res je nekaj časa pazil. Tedaj zagleda pred seboj malega ptička, ki ni bil še docela gođen in je skakljal od grma do grma. Želja, da bi ga dobil, ga je gnala, da je pozabil na prejšnjo nesrečo. Šel je za njim, a ptiček se mu je umikal dalje in dalje. V Tončku pa je rastla čimdalje bolj strast in ni vedel, da je že tako daleč prišel od domačega pašnika. Tedaj pa ptiček zleti na drevo, in Tonček se prestrašen zavé, kako daleč je zašel. Hití nazaj in res srečno dobi lisko in čado v domačem krompirju. Ah, že drugi polom bo doma! To so skrbi, to!

Odslej je skrbno pazil. Solnce je že precej visoko stalo na obnebu, ko se Tonček spomni, da je lačen

in da mora danes v šolo. Sicer bi ne šel, a danes je torek; prišli bodo „gospod“. Tedaj pa mora iti.

Pognal je domov. Ko je privezal svoji živali v hlev, je jelo bítí devet. Takrat se začne že šola. To ga je zaskrbelo, to. Kar v srce ga je nekaj zbodlo. Doma še niso vedeli, kako je danes pasel. Ko se je najedel krompirjevih žgancev, moral je v šolo. Nerađ je šel in neroden je bil njegov korak, ker je vedel, da bo v šoli tretji polom, zato ker je zamudil. Res je prišel o pol desetih v šolo in res se ni zmotil, kar se tiče poloma. Pa slikanje tepežkanja in njegove posledice prepustimo izkušnji ali pa bralčevi domišljiji ...

Druzega posebnega se ni prigodilo v šoli. Ko pride opoldne domov, so doma že vedeli, kako skrbno je pasel. Za dvojni greh je sledila dvojna kazen. Prva je bila podobna oni v šoli, le malo hujša je bila, ker oče so bolj vajeni na te stvari; druga je pa obstala v opoldanskem postu. Oj, ti Tonček, kako se ti kazen in nesreča radi menjata in vrstita!

Popoldne je moral Tonček z vozičkom na njivo po plevela. Ker se je materi smilil, dali so mu vendar kos koruznega kruha. Kako ga je naglo snedel Tonček! Peljal je voziček čez klanec na precej oddaljeno njivo.

Ko je došel na vrh klanca, se ga je polotila želja, da bi se malo „zafural“. Neka dobra volja se ga je polastila v kljub vsem današnjim nezgodam. Usedel se je na voziček, spustil oje, prekrižal roki, stegnil obe nogi in položil glavo na voz. V tem veselem trenutku ga je ubral naš slikar, da ga pokaže radovednim bralcem. Spustil je voziček, in šlo je kot blisk.

V začetku mu je bila vožnja prav všeč, a voziček je čimdalje bolj tekel in Tončku je strah mozeg pretresal. Rad bi bil ustavil, a ni bilo več mogoče. Tedaj se nakrat oje zaobrne, da skoči voziček pod cesto. Voz se prevrne in nesrečni Tonček odleti daleč na kamenje. „O joj, joj, moja glava“, klical je iz vsega grla. To je bil četrti in najhujši polom — — —.

Ko je zahajalo solnce, je ležal naš Tonček obezan na postelji. Mati so mu pokladali mrzle ovitke na bolno glavo. Sedaj bi mu radi dali jesti, a ni mogel. Nekaj

dnij pač ne bo treba niti past, niti v šolo iti. Nekaj dnij tudi tepen ne bo ...

Kdo bi si bil zjutraj mislil, kaj mu bo vse torek prinesel. Niti sam Oplotarjev Tonček si ni mislil tega.

Angelar Zdénčan.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

16. R m a n.

Kadar se urežete s pipcem ali pa pobijete, je nagla pomoč pri rokah. Stolčete nekoliko rmana in stisnete nekaj kapljic soka v rano, pa je zdravilo narajeno. Res nekoliko časa peče, a učinek je gotov. Vse to veste, kajneda? Le tega ne veste, kako je dobila ta rastlinica to čudovito zdravilno moč. Bog jo je dal, kakor vsem rožam, tudi tej; in temu je priča tudi lepa legenda.

Na pragu borne tesarske hiše v Nazaretu, kjer je prebivala sveta družina, sedel je nebeški Sin Jezus in držal mej kolena malo ilnato skledico. Jedel je ravno iz nje mleko, katero mu je sveta Mati skuhala za kosilce. Lice se mu je svetilo tihe zadovoljnosti, ko je užival skromni božji dar.

Ko je tako jedel zamišljen, pridrvi se sèm po poti kuštrav deček, raztrgan in hudega pogleda, in udari s šibico po skledici. Mleko se je razlilo, ki je pljusnilo iz skledice, in skledica sama se je razbila. Po tem hudobnem činu pa divji deček krohotaje se odbeži.

Milobni Zveličar pa ne reče jezne in žal besede, ampak tiho pobere črepinje in odide v sobo. Že takrat je vršil to, kar je pozneje postavil za podlago svoji sveti veri: „Blagor mirnim, ker otroci božji se bodo imenovali“, in „Storite dobro njim, kateri vas preganjajo“ (Matej, V. 9 in 11.).

Oni hudobni deček pa je drvil proti domu in dobro se mu je zdelo, da je škodoval malemu Jezusu. Ko pa